

opusdei.org

En skola för flyktingar från Burma

Studenter från Singapore berättar, hur de i Thailand återuppbyggt en skola för flyktingar från Burma. I djungeln runt Phop Phra lever flyktingar ur folkgruppen Karen, som förföljs i sitt land.

2008-10-27

Bergskedjan Dawna skiljer Thailand från staten Myanmar, tidigare kallat Burma. En av de få vägar, som

genomkorsar Dawna, går genom byn Mae Sot. Denna by var vår sista kontakt med civilisationen.

Vi var på väg till Phop Phra. Där deltog vi i ett arbetsläger, som var organiserat av East Asian Education Limited i Singapore. Målet för organisationen var att återuppbygga en totalt sönderfallen skolbyggnad. Den nyuppbyggda Saint Peter School ska ta emot de ungefär hundra barnen från burmesiska familjer, som flytt till den thailändska sidan i djungeln.

Ett ord av den helige Josemaría hade givit oss impuls till att ägna en del av våra ferier åt flyktingarna:

”Studenterna måste vara medvetna om sitt ansvar; de behöver en sund oro inför sina medmänniskors problem och en generös beredskap att ta itu med problemen och anstränga sig att lösa dem på bästa sätt.”

Innan vi reste, hade vi samlat ihop litet undervisningsmaterial och fått några sponsorer, som mycket välvilligt stöttade vårt projekt. Och inte minst hade vi lärt oss litet thai.

Vi flög från Singapore till Bangkok och åkte sen landsvägen till Mae Sot. Vi hade inte en aning om, vad som skulle vänta oss i bergen.

Tegel och murbruk, fattigdom och glädje

Kennan och Shawn skrev ned våra upplevelser i sina dagböcker. Kennan skriver: »Vi var i en liten by, där skolan var en ruin. När jag steg ur minibussen, som fört oss på skumpiga vägar till Phop Phra, märkte jag, hur nervös jag var, eftersom jag tänkte på det ansvar, som vi tagit på oss.

Vad gäller språket, så var det samma språkförbistring som i Babel. Vi samlades vid bäcken bakom ruinen

och lärde känna barnen där. Genast anslöt sig rektorn med sin fru och några lärare i Saint Peter School till oss.

När vi nästa morgon började jämna till grunden, kom strax ett par pappor till skolbarnen och hjälpte till.»

Shawn berättar: »Så fattiga de är – och ändå så generösa och så glada! Vi pojkar från stan var snart helt slutkörda av jobbet. De däremot var ganska opåverkade. De kom med ett lass tegel eller murbruk, log och tilltalade oss med våra namn för att lägga dem på minnet. Luke, som är fysikprofessor i Singapore och ledde vår grupp, sa: ”Man klarar faktiskt inte av att en enda gång säga ’nej’ till dem.”

Efter några dagar började den lilla byggnaden att ta gestalt: väggar, innertak, dörrar. Sen kom målningsarbetet. Till slut var vi

tämligen dödströtta men lyckliga. Byborna kom vi att uppleva, som om de vore en del av vår familj.»

Shawn skriver ytterligare i sin dagbok: »När vi tog adjö av våra nya vänner och barnen var jag ledsen. Ett osynligt band håller fast mig med dem, och jag vet, att jag måste komma tillbaka.»

Det som går ännu djupare

»När jag ser tillbaka på vistelsen i bergen insåg jag, att jag för första gången upplevt, vad fattigdom är. Att sova på golvet, tvätta sig i kallt vatten, att arbeta hårt med sina händer – det var varje dag lika svårt. I arbetslägret lärde jag mig att inte vara materialistisk. Och jag lärde mig, att glädjen inte beror på om man är rik och har allt fler saker, utan kommer, när man är anspråkslös och lär sig att lösgöra sig från det materiella och på så sätt

också innerligt kommer Gud allt närmare.

Där på Phop Phras höjder lärde vi oss inte bara till en viss del hur man bygger en skola, utan en mängd saker, som går mycket djupare.»

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/en-skola-for-flyktingar-fran-
burma/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/en-skola-for-flyktingar-fran-burma/) (2025-08-08)